

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

I. Przewodniczący: SSR Monika Pieczara

Protokolant: Iwona Polczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2014 roku w Ś.

sprawy z p o w ó d z t w a **R. K.**

p r z e c i w k o (...) **SA V. (...) w W.**

o zapłatę kwoty 6.400 zł

II. oddała powództwo w całości;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powodowi, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Ś. kwotę 540,48 zł tytułem brakujących kosztów sporządzenia opinii przez biegłych sądowych.

Sygn. akt I C 1955/13

UZASADNIENIE

Powód R. K. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 6400 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 445§1 kc oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1200 zł, uwzględniając kwotę 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w sprawie.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 5 lipca 2012 roku w Ś. kierująca pojazdem marki V. o nr rej. (...) U. B. nie zachowała należytej ostrożności i doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki M. o nr rej. (...), którym kierował powód. Wskutek wypadku powód doznał obrażeń ciała. Pojazd sprawcy posiadał u strony pozwanej ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych aktualne na dzień zdarzenia. Na mocy notatki policyjnej U. B. została uznana za sprawcę przedmiotowego zdarzenia. Powód podał, że Spółka (...) S.A. w L. w jego imieniu zgłosiła roszczenie wobec strony pozwanej wnosząc o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 12000 zł. W odpowiedzi strona pozwana przyznała na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 3600 zł, przyjmując swoją odpowiedzialność co do zasady. W konsekwencji ponownej analizy dokumentacji medycznej, Spółka (...) S.A. w L. sprecyzowała roszczenie i wniosła o wypłatę łącznej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 14000 zł, w odpowiedzi na co strona pozwana odmówiła dopłaty żądanej kwoty tytułem zadośćuczynienia. Od tej decyzji (...) S.A. w L. odwołało się. Strona pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w kwestii wysokości zadośćuczynienia. Powód podniósł bowiem, że na skutek zdarzenia doznał skręcenia i naderwania stawów i więzadeł szyi, skutkujące dolegliwościami bólowymi głowy oraz cierpieniem palców w kończynach górnych. Wskazał, że został opatrzony na miejscu zdarzenia przez Zespół (...), ale z uwagi na nasilające się dolegliwości powód udał się do Szpitala w

Ś., gdzie po przeprowadzeniu specjalistycznych badań rozpoznano: skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł szyi, wdrożono leczenie farmakologiczne i tego samego dnia wypisano powoda do domu z zaleceniem dalszego leczenia w Poradni Chirurgicznej. Powód kontynuował ponadto leczenie w (...), w (...), przeszedł rehabilitację, skorzystał z pomocy lekarskiej u neurologa, a także leczył się w (...). Powód podkreślił, że na skutek zdarzenia do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe głowy, cierpną mu palce u rąk, ma zachwiania równowagi oraz ograniczone ruchy głowy w obawie o uraz, jest zmuszony zażywać leki przeciwbólowe. Dolegliwości wpływają negatywnie na życie prywatne i zawodowe. Z powodu rozstroju zdrowia powód stał się osobą rozdrażnioną, a stan ten powoduje odizolowanie się od życia rodzinnego i towarzyskiego. Do powyższego dochodzą zaburzenia koncentracji i bezsenność. Konkludując - wypadek wpłynął na życie osobiste powoda w taki sposób, że stał się mniej aktywny (nie uprawa sportu, nie jeździ na rowerze, nie uczestniczy w turniejach D. jako członek (...) L. D.) oraz jego życie rodzinne – z powodu dolegliwości bólowych nie ma możliwości dokończyć remontu mieszkania. Ponadto jego życie zawodowe również w znaczny sposób uległo pogorszeniu, bowiem powodowi ciężko podjąć pracę ze względu na przebyte urazy i rozstrój zdrowia. Odnośnie żądania odsetek od strony pozwanej od dnia 8 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty powód podał, że decyzja strony pozwanej o odmowie wypłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia została wydana w dniu 7 grudnia 2012 roku, jako kończąca proces likwidacji szkody powoda.

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 września 2013 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podała, że żądanie powoda jest bezpodstawne, a okoliczności, które podał na potwierdzenie swojego żądania o zapłatę kwoty 6400 zł były już brane pod uwagę w trakcie postępowania likwidacyjnego. Mając na uwadze fakt, że charakter obrażeń, których doznał powód, był niewielki, skutki zostały usunięte, wypłata zadośćuczynienia dokonana przez stronę pozwaną wyczerpała wszelkie roszczenia między stronami wynikającego ze zdarzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lipca 2012 roku w Ś. kierująca pojazdem marki V. o nr rej. (...) U. B. nie zachowała należytej ostrożności i doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki M. o nr rej. (...), którym kierował powód R. K..

Posiadacz pojazdu, którym kierowała sprawczyni zdarzenia, w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, tj. (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

Powód został opatrzony na miejscu zdarzenia przez Zespół (...). Z uwagi na nasilające się dolegliwości bólowe tego samego dnia powód udał się do Szpitala w Ś., gdzie po przeprowadzeniu specjalistycznych badań rozpoznano u niego skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł innych i nieokreślonych części szyi, wprowadzono leczenie poprzez elastyczny kołnierz szyjny. Tego samego dnia powód został wypisany do domu z zaleceniem kontroli w Poradni Chirurgicznej za 2-3 dni. Po zdarzeniu powód kontynuował leczenie w (...), w (...), przeszedł rehabilitację, skorzystał nadto z pomocy lekarskiej neurologa i w (...).

Pismem z dnia 30 lipca 2012 roku Spółka (...) S.A. w L., działająca w imieniu powoda, zgłosiła roszczenie wobec strony pozwanej o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 12000 zł. W odpowiedzi strona pozwana decyzją z dnia 17 sierpnia 2012 roku przyznała powodowi zadośćuczynienie w kwocie 3600 zł, przyjmując swoją odpowiedzialność co do zasady.

Pismem z dnia 31 października 2012 roku Spółka (...) S.A. w L. sprecyzowała roszczenie, wnosząc o wypłatę łącznej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 14000 zł, na co strona pozwana pismem datowanym na dzień 7 grudnia 2012 roku odmówiła dopłaty żądanej kwoty zadośćuczynienia.

Dowody:

- akta szkodowe strony pozwanej – k. 31,

- przesłuchanie powoda R. K. – k. 35-36.

Przeciętny okres występowania ze strony układu kostno-stawowego i więzadłowego po skręceniu kręgosłupa wynosi ok. 3 miesiące. Powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Zakres obrażeń doznanych w następstwie wypadku nie ma obecnie wpływu na funkcjonowanie organizmu powoda, nie ogranicza aktywności życiowej. Sprawność statyczna i dynamiczna kręgosłupa uległa normalizacji, powód wrócił do zdrowia. Brak podstaw do przewidywania wystąpienia w przyszłości powikłań ze strony układu kostno-stawowego i więzadłowego tego urazu. Pierwotna struktura anatomiczna kręgosłupa nie została trwale naruszona, nie było złamań, zwłnień, niestabilności.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej z dnia 21 listopada 2013 roku – k. 45.

Badaniem neurologicznym nie stwierdzono u powoda istotnych zmian. Słabo wyrażone odruchy fizjologiczne są symetryczne i nie świadczą o patologii, są prawdopodobnie uwarunkowane genetycznie. W badaniu obrazowym widoczne wyrównanie lordozy szyjnej i dyskopatia, które są zmianą chorobową tworzącą się w długim okresie czasu. Powód jest zdolny do pracy. Nie stwierdzono u niego długotrwałego uszczerbku zdrowia. Struktura anatomiczna nie została uszkodzona.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii z dnia 28 stycznia 2014 roku – k. 64-65.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie jako niezasadne i wygórowane.

Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej za poniesioną przez powoda szkodę w wyniku wypadku komunikacyjnego jest przepis art. 822 kc, zgodnie z którym ubezpieczyciel przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast Ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152).

Zgodnie z art. 34 ust. 1 cytowanej Ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W myśl art. 35 tejże Ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Bezsporne w sprawie jest, że strona pozwana w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej – za sprawcę szkody odpowiadającego na podstawie art. 415 kc – powinien zapłacić powodowi stosowne zadośćuczynienie. Zasada odpowiedzialności nie była przez stronę pozwaną kwestionowana.

Zgodnie z art. 445§1 kc w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Najczęstszą podstawą zadośćuczynienia za krzywdę jest uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawienia działalności artystycznej, naukowej, wyłączenie z normalnego życia itp.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i winno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, ponieważ mowa jest o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, ponieważ wypracowała je judykatura, szczególnie Sądu Najwyższego. Kierując się tymi wskazaniem można ogólnie stwierdzić, że określając wysokość zadośćuczynienia, Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacji, leczenie sanatoryjne itp.), trwałość skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportu, pracy twórczej, artystycznej, zawarcie związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utratę kontaktów towarzyskiego, możliwości atrakcyjnych wyjazdów, wycieczek, chodzenia do teatru, kina, na plażę itp., a także ewentualne przyczynienie się poszkodowanego do powstania lub zwiększania szkody (art. 362 kc.).

Zadośćuczynienie z art. 445 kc ma więc przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962r., IV CR 902/61, OSNCP z 1963., poz. 105; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965r., I CR 203/65, OSPiKA z 1966r., poz. 92; w wyroku z dnia 22 marca 1978r., IV CR 79/79, niepubl.).

Bezspornym jest, iż powód w wyniku wypadku doznał skręcenia i naderwania stawów i więzadeł szyi. Żadna ze stron nie kwestionowała nadto przebiegu leczenia powoda bezpośrednio po wypadku. Jednakże analiza materiału dowodowego w sprawie nie pozwala na przyjęcie, że doznane urazy skutkują dzisiaj dolegliwościami bólowymi głowy oraz cierpieniem palców w kończynach dolnych.

W przedmiotowej sprawie Sąd powołał dwóch biegłych sądowych.

I tak biegły sądowy w zakresie chirurgii urazowo-ortopedycznej J. S. w sporządzonej opinii stwierdził, że przeciętny okres występowania ze strony układu kostno-stawowego i więzadłowego po skręceniu kręgosłupa wynosi ok. 3 miesiące. Uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 0%. Zdaniem biegłego zakres obrażeń doznanych w następstwie wypadku nie ma obecnie wpływu na funkcjonowanie organizmu powoda, nie ogranicza aktywności życiowej. Co istotne - sprawność statyczna i dynamiczna kręgosłupa uległa normalizacji, można stwierdzić, że powód odzyskał powrót do zdrowia. W ocenie biegłego brak jest podstaw do przewidywania wystąpienia w przyszłości powikłań ze strony układu kostno-stawowego i więzadłowego tego urazu. Pierwotna struktura anatomiczna kręgosłupa nie została trwale naruszona, nie było złamań, zwichnięć, niestabilności.

Z kolei biegła sądowa z zakresu neurologii J. J. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i zbadaniu powoda neurologicznie nie stwierdziła istotnych zmian. Wskazała, że słabo wyrażone odruchy fizjologiczne są symetryczne i nie świadczą o patologii, są prawdopodobnie uwarunkowane genetycznie. W badaniu obrazowym stwierdziła widoczne wyrównanie lordozy szyjnej i dyskopatię, ale które są zmianą chorobową tworzącą się w długim okresie czasu. Powód jest zdolny do pracy, struktura anatomiczna nie została uszkodzona. Biegła wskazała, że powód nie doznał długotrwałego uszczerbku zdrowia.

Opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych. Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowych, spójnych i wyprowadzających logiczne wnioski końcowe. Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn, dla których cytowane powyżej opinie miałyby utracić walor wiarygodnych dowodów w sprawie.

W kontekście treści dwóch opinii niewiarygodnym jawią się okoliczności podnoszone przez powoda, będące podstawą żądania, a to, że wypadek wpłynął na życie osobiste powoda w taki sposób, że stał się mniej aktywny (nie uprawia sportu, nie jeździ na rowerze, nie uczestniczy w turniejach D.), na jego życie rodzinne, gdzie z powodu dolegliwości bólowych nie może dokończyć remontu mieszkania, ponadto na życie zawodowe w taki sposób, że powodowi ciężko podjąć pracę ze względu na przebyte urazy i rozstrój zdrowia. Zauważyć bowiem w tym miejscu należy, że zdarzenie miało miejsce w dniu 5 lipca 2012 roku, a przeciętny okres występowania ze strony układu kostno-stawowego i więzadłowego po skręceniu kręgosłupa wynosi przecież ok. 3 miesiące. Okoliczność ta nasuwa wątpliwości co do szczerości twierdzeń powoda, a dalej - zasadności jego roszczenia.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, przede wszystkim niewielki charakter obrażeń, których doznał powód, podjęte leczenie, które skutkowało całkowitym powrotem do zdrowia, Sąd ustalił, że zadośćuczynienie za doznana krzywdę wypłacone przez stronę pozwaną w kwocie 3600 zł jest w zupełności wystarczające oraz adekwatne do okoliczności zdarzenia i jego wpływu na zdrowie powoda.

W powyższych ustaleniach należało przyjąć, iż brak było podstaw do uwzględnienia roszczenia powoda o zapłatę kwoty 6400 zł, które ulegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu zapadło na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składał się koszt wynagrodzenia zastępstwa prawnego w kwocie 1200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł – stąd w punkcie IV wyroku Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1217 zł tytułem kosztów procesu.

Ponadto fakt, iż powód przegrał spór rzutował na obciążenie go nie uiszczonymi dotychczas wydatkami powstałymi w toku postępowania. Obejmowały one wynagrodzenia biegłych sądowych w wysokości odpowiednio 240,48 zł i 300 zł, stąd w punkcie III wyroku Sąd nakazał powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego wŚ. kwotę 540,48 zł z tytułu wydatków na biegłych poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa.